

Încerc să mă pocăiesc, dar nu reușesc

Tim Conway

illbehonest.com/romana

Întrebare: Încerc să cred și să mă pocăiesc cât mai mult, dar totuși nu sunt mântuită! Oare care e problema? “Simt că am încercat totul, dar nu înțeleg video-ul dvs. în legătură cu pocăința biblică.”

Nu știi dacă ați văzut acel video, în care am vorbit despre natura pocăinței biblice. Și am spus că, aceasta nu se bazează pe niște fapte anterioare mântuirii, prin care încercăm să ne schimbăm viața pentru a ajunge într-un punct de unde Dumnezeu să ne poată accepta. Nu asta e pocăința.

Și foarte mulți oameni sunt așa de blocați pe pocăința lor. “Oare mă pocăiesc destul?” “Oare am suficientă credință?” Și aceștia se uită constant înspre ei înșiși, în loc să se uite spre Hristos. Despre asta am vorbit atunci.

Ea spune, “Dacă asta e adevărat, atunci ce aș putea face în schimb? Cum pot să fiu mântuită? Mă aflu în această problemă. Încerc să cred și să mă pocăiesc cât mai mult și nu simt nicio schimbare. Ce să mă fac?”

Susțin ceea ce am spus înainte. Dar, îi spun Amandei, dacă spui... dacă cineva ajunge în momentul în care recunoaște asta și spune că: “Încerc să cred cât mai mult și să mă pocăiesc cât mai mult”... Voi fi direct cu voi, Domnul niciodată, niciodată, niciodată, niciodată nu îți spune să te încrezi în propriile tale eforturi pentru ca să ai credință și pocăință. Niciodată!

Întreaga idee a pocăinței este de a renunța la orice efort, de a renunța la orice încercare din partea noastră, chiar și la încercarea de a crede, și la încercarea de a ne pocăii. Pocăința adevărată constă în a venii la Isus ca un cerșetor neajutorat. A veni lipsit de putere și abilități, și pur și simplu să cazi la picioarele lui Hristos pentru ajutor. Nu trebuie să ne uităm la propriile noastre puteri. Ci să ne uităm la ajutorul care vine doar din parte lui Isus Hristos.

Și această fată, Amanda, ceea ce face ea este că se încrede în propriile ei puteri. De fiecare dată, vă garantez, când încerci și depui un efort pentru ca să crezi și să te pocăiești suficient, Amanda, poate că nu îți va plăcea să auzi asta, dar problema ta e mândria, problema ta e că te uiți doar la tine. Problema ta e încrederea în sine. Problema ta e neprihănirea de sine. Încerci să te faci prezentabilă în fața lui Dumnezeu, încerci să faci ceva, și să faci ceva să se întâmple în inima ta, prin care Dumnezeu să spună, “Bine, acum te accept.” De exact lucrul acesta trebuie să te pocăiești. La acest lucru trebuie să renunți.

Nu ai ce să îi oferi lui Dumnezeu! Nu poți repara această problemă, nu ai cum să rezolvi această problemă, pentru ca pe urmă Dumnezeu să spună, “Bine, Amanda, acum văd că... ai ajuns la un anumit punct.” Pocăința adevărată e atunci când... la fel ca și Petru când se scufunda. Ce a făcut? A zis el oare, “O, acum ar trebui să cred suficient pentru ca să pot rămâne deasupra apei. Ma uit în jur, văd...” Știți ce a făcut? A zis: “Doamne, scapă-mă!” Despre asta e vorba. E atunci când păcătosul ajunge în momentul în care realizează că “Mă scufund.”

Oameni buni, știți cum e. Sunt înotători pe aici? În copilăria mea obișnuiam să înot foarte mult. Uneori înotam foarte departe de țărm, în Lacul Michigan, înotam destul de departe de țărm și uneori petreceam ore

întregi înotând. Și după o vreme începeam să fim foarte obosiți.

Știți ce? Atât timp cât credeai că mai ai suficientă putere pentru a înota înapoi la țărm, nu strigai după ajutor. Știți de ce? Pentru că ți-ar fi fost rușine. Ceilalți ar crede că ești slab. Am dreptate? “Aaaa, strigi după ajutor!” “Ce-i asta?” “Nu ești în stare să ajungi singur la mal? Ce, ești un fleșcăit?” Nu, dacă mai aveai vreo urmă de mândrie, și încredere în puterile tale, nu strigai după ajutor.

Știți cine strigă după ajutor? Persoana care realizează faptul că, “Nu mai am nicio putere. Nu mai pot sta la suprafață. Mă scufund.” Atunci strigi după ajutor, când știi că, “Nu voi reuși singur.”

Atât de mulți oameni spun că... Am auzit acest lucru la meciul de baseball de ieri al fiului meu. Cel care își spunea mărturia a spus că a ajuns la sfârșitul puterilor lui. Știți cât de mulți creștini i-am auzit spunând asta? “Dumnezeu m-a salvat atunci când am ajuns la sfârșitul puterilor mele” Bineînțeles că atunci te-a salvat! Pentru că atunci când ajungi la sfârșitul puterilor tale, nu vei mai încerca să faci nimic de unul singur, pentru că nu mai ai combustibil.

Ai ajuns în momentul în care cazi la pământ și spui: “Doamne, ajută-mă! Dacă nu mă ajuți, sunt pierdut. Sunt înecat. Sunt mort.” Și acela e momentul în care El vine și te salvează.

Amanda, tu încă nu ai ajuns la sfârșitul puterilor tale. Încă ai prea multă încredere în forțele proprii. Acesta-i motivul pentru care încă nu ești mântuită. Trebuie să spui ca Petru, “Doamne, scapă-mă!”

Asta a spus Connie. Îmi amintesc pentru că și eu am fost acolo. Doar asta puteam să zic, “Doamne, scapă-mă!” Și El m-a scăpat. M-a mântuit în momentul acela.